

Dženeta Zaklan

NASLIJEDE

Nečija kćerka se tamo vrpolji u krevetu
ispod četiri pokrivača hropti i cvili.
Oči su joj lavor kišnice
kosa zgužvana u grč muške šake
tijelo srebreni držak noža
srce ugnila takiša.
Nečiju su kćerku sklopili
od sitnica koje se moraju baciti.
Tvoj sin dolazi sa tamnom vrećom
i trpa čitavu kuću u nju.
Sada trunemo skupa.
U naramku ponosa.

TELEMAHU

lutam ovim svijetom u strahu
pod teretom bijede vlastitog društva
i ulice su samo otvorene ralje
koje čekaju da progutaju ljude u prahu
ali tamo daleko preko planina
preko staklenih divova i betonskih bogova
vidim neki grad izgubljen u smislu
koji sumporom se hrani od davnina
u kući od slame i trista zidova
u kojoj me čeka minotaur sa maljem
i gujin jezik satkan od mitova
dolazim sutra samo sa nadom
upakovanoj u reklamne kesice i karton
da položim pod noge slijepog kipa
čiju zgrčena ruka vlada mutnim gradom

VIDJET SVOGA BOGA

Hercegovačko sunce me zaslijepilo
od desete još
pa kad dignem pogled prema gore
vidim samo nebo.
Tetka kaže da ga je vidjela
najprije iznad humka
kada se busala u prsa šakom
sa sijedim pletenicama
i mirisnom crnicom na krutim prstima.
IMA BOGA! IMA BOGA!
Možda joj je šapnuo nešto
ili joj se poput mrke ptice ukazao u šarenici oka?
Možda ona godinama vidi bolje od mene?
Možda je to ova moja pravda

PORODIČNI HERBARIJ

Visoke grane debelog duba
za tebe siječem
i sve šume mirišljave borovine
sa vlastitim rukama krčim.
Ne pitam za zemlju
čija je i ko će je
već riljam
znajući da
nikada ništa pripadati tebi neće.

Jer ti si gomoljevka
bez majke da ti ostavi svega
ni oca nemaš za šaku zemljice crne
pa čak sav vrijesak koji
u saksije pripitomila si
sada u krš od tebe bježi.

Ti
Mirisna od timijana

i oštra kao list koprive
koja nikada na pljusak za mene kročila ne bi.

Ti
Pognute glavice kao ciklama uz paprat
sa sestrama što pokidaše žilice života
i braćom što iz kamenice rastu.

Tebi
iz korijena
iz korijena
čupam sve što uz kuću raste a na korov podsjeća.

Iz korijena
iz korijena
trijebim sve muke tvoje i strahote
i ne dopuštam nevenima da niknu
gdje tvoja ruka malo hlada pronade.

GLI ALLORI NON CRESCONO PER LAURA

Kako sebičan ti si, vjerni robe moje,
nepriličan slavi za kojom plamtiš i cviliš,
gdje kradeš moje poglede i pišeš im pisma
koja Amoru šalješ umjesto meni.
Izgaraš danima u posljednjim redovima,
skitaš se za mojim stopama kao gladan pas,
tražiš riječi za skute mojih haljina čiju boju
zaboravio već si.
Ne priliči ti da plačeš nad grobom mojim,
i lovorove krune viješaš od kamen blijedi
jer to tvoje žudnje oduvijek su bile,
moju muku koju pridenuo si sebi.
Ja nikada nisam voljela sjene,
gluhe pjesnike koji liru trzaju sporo,
i božanstvena pojava nisam bila
već samo smrtnica koju dovoljno je
voljeti malo.